

den store Foredragssal. Efter Afsyngelsen af en Sang steg Læreren op paa Katederet. Det var den unge Kandidat Schönberg, der fortsatte sin Oplæsning med tilhørende Udlægning af danske Kæmpeviser.

... Imidlertid var der begyndt at komme Liv i Taagerne derudenfor; de ligesom løftede sig, blev lettere, lysere, tilsidst næsten sølvhvide. Snart saaes det første Stykke blaa Himmel titte frem over en Skorstenspipe, Hanerne kom paa Møddingerne, og Børnene tumlede ud paa Gaden.

Kun Friskolelærer Povelsen laa endnu og bredte sig paa Ryggen i sine tykke Dyner med en Avis foran sig og en to Alen lang Pibe hen ad Gulvet. Solen listede netop ind til ham over Vindueskarmen, da Døren til Skolestuen aabnedes paa Klem. Hans Kones bebrillede Ansigt kiggede forsigtig frem, hvorefter den sædvanlige Morgenunderhandling begyndte imellem dem.

„Kære Povelsen, nu er alle Børnene samlede. De skulde jo have en Time Regning, min Bedste.“

Skolelæreren løftede ligesom aandsfraværende sit gudhengivne Blik og sagde:

„Ja, du har Ret, du Kære! Nu skal jeg straks komme . . . om et Øjeblik komme. Men